

Bescanó!, poble dorment,
hi ha una pau en tos teulats:
sobre d'ells s'hi ajau morent
el fum dels camps formigats.

Tos carrers flaira, indolent,
el gos d'ulls humitejats;
tes campanes fan un lent
plorar i riure pels albats.

Bescanó! Plau-me passant
deturar-me en tes tristors,
car, sortint de tu, se'm fan

més roges i més enceses
les tomates dels teus horts
i les carns de tes pageses.